

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 28^{ον} Ἰουλίου/ 10^{ον} Αὐγούστου 2019, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου τοῦ ἐκ Ρουμανίας εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς ἀσκητικῆς βιοτῆς αὐτοῦ, τῆς ἐν Χοζεβᾶ ἀρχαίας Μονῆς, τῆς εὕρισκομένης εἰς τήν ὄχθην τοῦ χειμάρρου Χορράθ, πλησίον τῆς Ἱεριχοῦς.

Κατά τήν ἡμέραν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων κατ' ἐξοχήν, ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας ποιοῦν μνήμην τοῦ ἐλθόντος ἐκ Ρουμανίας μεσοῦντος τοῦ 20^{ου} αἰῶνος καί ζήσαντος ἀσκητικῶς καί ὁσίως εἰς ἱεράς Μονάς τῆς περιοχῆς Ἰορδάνου καί τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν καί λόγῳ τῶν θαυματουργικῶν σημείων αὐτοῦ ἀγιοκαταταχθέντος ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τό ἔτος 2016, ὁσίου Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου.

Ἡ ἐορτή τῆς Κοιμήσεως τοῦ ὁσίου Ἰωάννου ἐωρτάσθη δι' ὀλονυκτίου ἀγρυπνίας, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, ὄν προὑπάντησεν ὁ ἡγούμενος π. Κωνσταντῖνος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

*“Ἀπό φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός
Ἀπό φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραήλ ἐπί τόν Κύριον”.*

Μακαριώτατε Πάτερ,

μετά τῆς τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας

Στήν ἐποχή μας, κατά τήν ὁποία οἱ ἄνθρωποι ἔχουν σέ μεγάλο ποσοστό ἀπολέσει τήν ἐλπίδα, ὁ Ἅγιος τόν ὁποῖο ἐορτάζομε σήμερα, ἔγραφε τό Νοέμβριο τοῦ 1952 περί ἐλπίδος:

“Ἡ ἐλπίδα γεννᾶται ταυτοχρόνως μέ τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου καί ἀποτελεῖ τόν στῦλο τῆς ζωῆς. Ἐάν δέν ὑπῆρχε ἡ ἀρετή τῆς

ἐλπίδος, οὔτε ἡ πίστις, οὔτε ἡ ἀγάπη θά παρέμεναν μέσα στήν ψυχή καί ἐπομένως ἡ ζωή θά χανόταν. Αὐτή εἶναι ἡ θαυμαστή δύναμη τῆς ψυχῆς πού ἀνυψώνει τούς πληγωμένους, ἡ φωτεινή ἀκτίνα πού ὁδηγεῖ στήν ἀλήθεια. Ἐν ὀλίγοις, μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει μέσα στήν ψυχή του ἀκλόνητη ἐλπίδα, δέν νικάται ποτέ ἀπό τίς τρικυμίες καί τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς”.

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἀγιοταφίτικὴ μας Ἀδελφότης, μέ Πρῶτον τὴν Ὑμετέρα Μακαριότητα, πορεύεται – ἐν μέσῳ δυσκολιῶν, πειρασμῶν καί θλίψεων- στήν παροῦσα ζωή, μέ βάση αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐλπίδα, τὴν θυγατέρα τῆς ὑπομονῆς κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, (Ρωμ. 5,4). Καί ἔχουσα ὡς ἄγκυρα Ἐλπίδος τὴν Πίστιν στὸν Τριαδικό Θεό καί τούς Ἁγίους Του, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καί ὁ τιμώμενος Ἅγιος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νέος Χοζεβίτης.

Καλῶς ἦλθατε!”

Ἄμα τῇ προσφωνήσει ἤρξατο κατὰ τὴν τάξιν ἡ ἀγρυπνία μετ’ Ἀποδείπνου, Χαιρετισμῶν καί Ἑσπερινοῦ, μεθ’ ἣν ἡ θεία Λειτουργία, συλλειτουργούντων μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, Ἱερέων τοῦ Ρουμανικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ψαλλόντων τῶν Ἱεροψαλτῶν Λεωνίδα Δούκα, Χρήστου Σταύρου, Γρηγορίου Ζάρκου καί Διονυσίου Θανασούλη καί μετέχοντος Ἐκκλησιάσματος ἐκ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί λαϊκῶν, προσελθόντων ἐκ τοῦ κόσμου δι’ ἀνάτασιν ψυχικὴν καί προσευχομένων ἐν κατανύξει ψυχῆς.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου”, (4, 25,8) · ψάλλει ὁ Προφητάναξ Δαυίδ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Πατέρες καί ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Προσκυνηταί,

Εὐφρανθῶμεν καί ἀγαλλιασώμεθα ἐν Κυρίῳ, ὅτι τῇ Χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήχθημεν σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ καί ἡγιασμένῳ τούτῳ τόπῳ, τῇ ἱερᾷ δηλονότι Μονῇ τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν σεπτὴν μνήμην τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ νέου, τοῦ Χοζεβίτου τοῦ ἐκ Ρουμανίας.

“Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν” (Ἰακ. 1,12), λέγει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος. Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκουσίως ὑπομένει τὸν πειρασμόν, διότι θά γίνῃ ἔμπειρος καί θά καθαρισθῇ σάν τὸν γνήσιον χρυσόν, θά λάβῃ τὸν ἀμαράντινον στέφανον καί θά γίνῃ οἶκημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως. Ἐκεῖ θά ἔλθῃ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς μέ τὴν χάριν Του καί θά κάνῃ Μονήν (Ἰωάν. 14,23), ὅπως ἀψευδῶς ἐπηγγείλατο ὁ Ἰδιος· σχολιάζει ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἠγάπησε τὸν ἀσκητικόν τοῦτον τρόπον τῆς ἐρήμου τοῦ Χοζεβᾶ, ἐγένετο δόκιμος καί ἀνεδείχθη ἄξιος τοῦ στεφάνου τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὡς διακηρύσσει ἡ Ἁγία Γραφή λέγουσα: “Δικαίων δέ ψυχαί ἐν χειρὶ Θεοῦ... ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς”, (Σοφ. Σολομ. 3,6), δηλονότι τὰ ὀλοκαυτώματα τῶν θυσιῶν, τὰ ὁποῖα καταναλίσκονται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τό θυσιαστήριον.

Ἀκούων εἰς τούς θεοπνεύστους λόγους τοῦ ψαλμωδοῦ: “Σοί εἶπεν ἡ καρδία μου· ἐξεζήτησέ σε τό πρόσωπόν μου· τό πρόσωπόν σου, Κύριε ζητήσω”, (Ψαλμ. 26,8) “ὁ ὅσιος Ἰωάννης ἐπέτυχεν διὰ τοῦ ἀσκητικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος, ἀλλά καί διὰ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, νά μορφωθῇ ἐντός αὐτοῦ ὁ Χριστός κατὰ τό παράγγελμα τοῦ Θεοῦ Παύλου: “τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὔ μορφωθῇ Χριστός ἐν ὑμῖν”, (Γαλ. 4,19).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει· “Ἄχρις ἂν οἱ μεγάλοι καί ὑπερφυεῖς τοῦ Χριστοῦ

χαρακτήρες εἰς τόν ὑμέτερον ἡρέμα (σιγά-σιγά) διπλασθῶσι νοῦν”.

Τό ἐνώπιον ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον ὀλόσωμον σκῆνωμα/λείψανον τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, ἀποτελεῖ τήν ἀδιάψευστον καί ἀναντίρρητον ἀπτήν καί ὀρατήν μαρτυρίαν καί ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς καί ἡ ἀλήθεια τοῦ κόσμου. “Εγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ’ ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς”, (Ἰωάν. 8,12)”, λέγει Κύριος.

Τό ἀληθινόν τοῦτο φῶς τῆς ζωῆς εὐαγγελίζεται καί κηρύττει ἡ ἀγία τῶν Ὁρθοδόξων ἡμῶν Ἐκκλησία διά τῶν ἀγίων αὐτῆς ἐν μέσῳ μιᾶς γενεᾶς ἀνθρώπων στρεβλῶν καί διεστραμμένων, ὅπως εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι οἱ δίκαιοι, δηλονότι οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, ἀφ’ ἐνός μέν φαίνονται ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ, (Φιλιπ. 2,15), ἀφ’ ἐτέρου “οὗτοι ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρός αὐτῶν”, (Ματθ. 13,43). Ἐπί πλέον οἱ ἅγιοι θά καθίσουν εἰς δώδεκα θρόνους δικάζοντες τάς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραήλ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος: “ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐπί θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καί ὑμεῖς ἐπί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τάς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραήλ”, (Ματθ. 19,28).

Τό ἐν ἀφθαρσίᾳ τελοῦν καί εὐωδιάζον ἱερόν λείψανον τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, προαναγγέλλει καί εὐαγγελίζεται τήν “Παλιγγενεσίαν”, δηλονότι τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Διά τοῦτο παραγγέλλει ὁ ἅγιος Ἰωάννης εἰς πάντα τούς ἀκολουθοῦντας τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διά στόματος τοῦ Θεοῦ Παύλου λέγων: “καθαρίσωμεν ἑαυτούς ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ”, (Β΄ Κορ. 7,1), “ἵνα παρρησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως”, (Α΄ Ἰωάννου 4, 17), ὡς κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής.

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμποντες τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, ὅτι “θαυμαστός ἐν τῷ Ἁγίῳ αὐτοῦ (Ψαλ. 67, 36) Πατρί ἡμῶν Ἰωάννη”, ἱκετεύσωμεν αὐτόν, ἵνα μετά τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας πρεσβεύῃ ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἶπωμεν: “Σήμερον πιστοί γηθόμενοι ἐπί τῆ μνήμῃ τῆ σῆ, Ὅσιε Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννη, δοξάζομεν τόν σέ νῦν δοξάζοντα, ὑπεράγαθον Κύριον· Ὁν ἐκδυσώπει ἀπαύστως, πάνσεμνε, αἰωνιζούσης δόξης τυχεῖν ἡμᾶς καί τῆς λαμπρότητος τῶν Ἁγίων ἔχων τήν πρός αὐτόν παρρησίαν πάντοτε, θεομακάριστε”, Ἀμήν, ἔτη πολλά”.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἀναδιοργανωτής καί ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς π. Κωνσταντῖνος παράθεσε τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας